

Петровдански сабор на Цетињу: Прослављајући Свете апостоле Петра и Павла, славимо Господа кога су они проповиједали

Традиционалним Петровданским црквено-народним сабором на Цетињу торжествено је прослављен празник Светих апостола Петра и Павла, којима је био посвећен храм поред старога Цетињског манастира на Ћипуру, о чему свједоче и остаци темеља пронађени за вријеме археолошких ископавања 1986. године.

Сабор је почео Светом архијерејском литургијом у Цетињском манастиру коју је служио Његово високопреосвештенство Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије уз саслужење свештенства и свештенмонаштва Митрополије црногорско-приморске, Епархије сремске и Румунске православне цркве, у молитвеном присуству многобројног вјерујућег народа.

У току Свете литургије, Митрополит је извршио миропомазање новокрштених Миона и Максима.

У литургијској проповједи, честитајући овај благословени празник, протосинђел Јустин (Мреновић), игуман манастира Подластва, казао је да су Свети првоврховни апостоли Петар и Павле два стуба Цркве Христове, два плућна крила Цркве Христове од које се развила Црква у овој данашњој торжествености у којој ми живимо. Казао је да је Светим апостолима Петру и Павлу заједнички именоватељ ученици Христови, благодат иста апостолска коју је Господ излио на њих, али опет сваки од њих понаособ је потпуно различита личност.

Говорећи даље о двојници првоврховних апостола, о. Јустин подсетио је на њихово житије. Свети апостол Петар је био прост човјек рибар из Галилеја, из племена Симеонова, који се одликовао ватреним духом, чистог срца које је било спремно да прими Господа. Први је исповиједио Христа као Сина Божијега када је на Исусово питање: А шта ви кажете ко сам ја, одговорио: Ти си Христос Син Бога живог. Тада га је Господ, рекавши да му је то открио Свети Дух, благословио: Ти си Петар (што значи стијена) и на том камену ћу сазидати Цркву своју и врата пакла неће је надвладати.

“То је и показао својим животом каснијим Свети апостол Петар који је увијек када је требало за Господа ревновати био тај који је ишао први испред осталих апостола. Међутим, да се не би погордио, да не би помислио да он то својим снагама чини, Господ је допустио у једном тренутку, када је дошло вријеме издајства Јудинога и кад је дошло вријеме да Господ крене на страдање, на распеће, да апостол Петар поклекне, да осјети слабост своје људске природе и да се одрекне чак три пута Господа. Међутим, као човјек који има чисто срце, довољан је био само један поглед Господњи па да апостол Петар осјети горко покајање”, бесједио је игуман, истичићи да је то одлика ватрених људи који у жару борбе за оно за шта ревнују, умеју понекад и да поклекну као људи, али је довољан само један поглед да се врате на онај пут са кога су склизнули.

Апостол Павле, сушта супротност од Петра, био је образован, завршио све школе свога времена, одликовао се дубоком вјером и, како је он мислио, равновао је за Господа и по тој својој ревности, која није била по разуму, него по књигама из којих се он учио, али од којих још није осјетио дух праве вјере, устао је на Господа и против Његових ученика. Као гонитељ Цркве Христове сагласио се и са убиством свога рођака Светога првомученика архиђакона Стефана.

“Међутим, када му се Господ јавио и када је од тог виђања ослепио, питао је:

Ко си Ти, Господе? А Господ му благим гласом каже: Ја сам Исус, ког ти гониш. Довољно је било апостолу Павлу да тај један тихи глас Господњи у њему изазове преображај, покајање за његово дотадашње безумно ревновање за закон који је изгубио свој дух и остао само мртво слово на папиру. Да се покаје, преобрази, да постане апостол народа, најватренији проповједник Христа Господа, да постане онај захваљујући коме смо и сви ми незнабожци тога времена чули ријеч Христову и чији су се преци од апостола Павла и његових ученика временом крштавали и примали вјеру Христову. Тако да ми данас живимо у благодати коју нам је проповиједао апостол Павле, а коју је Господ на све нас тако богато и обилато изливао”, казао је отац Јустин.

Њих двојица су, свако са своје стране, утврђивали вјеру Христову, утврђивали Цркву Христову и тако си она ширила, нарочито међу незнабожцима и када је дошло вријеме да се провјери та грађевина, тај камен на коме је Црква сазидана, како је рекао Господ, камен вјере, показало се да је грађевина тврда и да јој ни врата паклена нису могла ништа.

“Господ који је дао обећање апостолу Петру да ће на томе камену вјере Његове сазидати Цркву своју, то пророчанство и обећање се кроз вијекове на хиљаде и хиљаде случајева обистинило, чему смо и ми свјedoци”, нагласио је отац Јустин.

Подсјетивши на то колико је било царева, султана, властодржаца, наводећи Хитлера, Стаљина, Броза, који су устајали на Цркву Христову, мислећи у своме безумљу да су овдје на земљи они богови, пошто су видјели да могу са људима да раде шта хоће:

“Помислили су за себе да су богови па да могу и Царство небеско да нам затворе и да Цркву Христову себи потчине, али Господ је показао да је та Црква на тврдоме камену вјере сазидана. И гдје су данас ти гониоци?! Нема их, све их прекрива прашина.”

Осврнувши се на прогон Украјинске православне цркве, протосинђел Јустин (Мреновић), игуман манастира Подластва, истакао је да и нови модерни наследници Нерона у Украјини покушавају сличне ствари да ураде, као и да су данас све наше молитве и сва наша љубав усмјерена према Украјинској православној цркви и Блажењејшем Митрополиту Онуфрију, који страда на крсту и крвари заједно са својо Црквом:

“Молимо се Господу да и на њему испуни оно своје нелажно обећање да ће се

све силе овога свијета, и демонске силе које устају на Цркву Христову, сатрти на томе камену вјере. Нека нас Господ молитвама Светих првоврховних апостола Петра и Павла утврди да и ми можемо рећи као апостол Павле: Не живим више ја, него Христос живи у мени и нека нас помилује молитвама Светога новојављенога старца Пајсија Светогорца, чији спомен данас такође славимо, да се сви нађемо у Царству Оца и Сина и Светога Духа сада и у вијек и у вијекове вјекова. Амин!”

По заамвној молитви из Цетињског манастира је кренула празнична литија до темеља старог Цетињског манастира и обновљеног храма Рођења Пресвете Богородице, гдје су на темељима храма Светих апостола Петра и Павла на Ћипуру благосиљани славски приноси и преломљен славски колач у славу Господа нашега Исуса Христа, а у част првоврховних апостола Петра и Павла.

Потом је сабрале и све њихове сроднике, данашње свечаре и све оне који славе имендан, благословио Његово високопреосвештенство Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије:

“Прослављајући Свете апостоле Петра и Павла, славимо Христа Господа кога су они проповиједали, који им је дао мудрост и силу и храброст да послуже Његовога васкрсења, вазнесења на небо, проповиједају ријеч Божију, проповедају славу Крста Христовога и васкрсења Његовога. Они су управо проповиједали Христа оваплоћенога Господа, Бога који је постао човјек, дошао међу нас и ради нас и нашег спасења, извршио своје дјело на земљи, прихвативши крсно страдање, да својом Крвљу спере наше гријехе на Крсту и да обнови људску природу, да нас све сабере својим васкрсењем у своје вјечно Царство.”

Владика је казао да се Христово дјело наставља кроз вријеме од Светих апостола па до дана данашњега – све оно што је Господ говорио, а што су наставили Свети апостоли, не само што су говорили, него и многа чудеса чинили и свједочили васкрсење Христово својим ријечима, животом и својим чудесима:

“Господ који је глава Цркве невидљиво руководи брод Цркве Божије по пучини овога живота. Наравно, као и на свакој пучини, има доста вјетрова и бура, па се понекад чини да је и брод на тој пучини у опасности, и био би у великој опасности да његов крманаш није сам Господ Исус Христос. А сви ми који вјерујемо у Њега, носили ове свете одежде или долазили у цркву као хришћани, сви ми смо сарадници Божији, као што говори Свети апостол

Павле, и улога сваког од нас у животу Цркве је велика и важна. Зато треба да се сабирамо у заједницу Сабора Божијега, јер велика је жалост ако неко, а да није нечим важним спријечен, не долази на Сабор гдје је Господ Исус Христос глава и гдје се ми сабирамо око Њега да од Њега поцрпимо Његову благодат и Његову мудрост и љубав и вјечни живот који нам Он дарује.”

На крају Високопреосвећени Митрополит Јоаникије је поучио сабране да као што смо се припремали Петровданским постом за овај празник, као што се припремамо у вријеме поста за велике празнике, треба увијек да будемо пажљиви, да се чувамо од гријеха и да живимо хришћанским животом.

“Да унапређујемо и његујемо дарове које нам је Бог дао, да отварамо срца своја и душе своје да их обасја Божија свјетлост и мудрост, и Божија љубав да се настани у нашим срцима, да она постане садржај нашега живота и да ту љубав Божију ширимо међу браћом свуда у овоме свијету. Јер Господ од нас хришћана то очекује, да Његову љубав и милост и Његово човјекољубље изливамо и свједочима у овоме свијету”, поручио је Његово високопреосвештенство Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије.

Заједничарење на Цетињу је настављено уз трпезу љубави.

mitropolija.com